

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swérnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duš daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klěž Bóh poda,
Wokřěw će!

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa so kóždu łobotu w Smolerjez knihcizšczerńi w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Njedžela Judika.

Jan. 11, 47—57.

Čěrschta žiwjenja dhrbi morjeny bhež

1. po sđaczu židowskeje wyškoteje rady,
2. woprawdže pak po mudrej radže Najwysch-
scheho.

1. Džiw w Betaniji njewěrjazyh njewubudži, ale polnje stwjerdži: „Tutón cžlowjek cžini wjele džiwow. Wostajimy-li jeho tak, dha budža wšchitzy do njeho wěricž.“ Duž chze jich hordosć a sawisć kłónzu wobacž, so by so křěćžilo. Ludařzy woni křowju kłosć s tym prajenjom křyja, so mohł jeho lud sa krala wuwolacž. Někotři su kaž Nikodemus, Gamaliel pschecžiwu temu wustupili. Ale rošjud da röt sadduzejškeho wysch-
scheho měschnika Kajsaša, kiž wupraji, so ma so tón jedyn cžlowjek Jesuž skónzowacž, so by so žyly lud psched Rom-
skimi wukhował. Kajsa to kłepa, sta rada, stat wukhowacž chzycž psches morjenje jeneho praweho, kiž we nim bydli. A tak cžini njewěra dženkša hišcže we křowjej sašlepje-
nosćži. Čacž bychu romšzy křěžorojo abo wuczna křwětna mudrosć abo powróczaza strona nascheho cžaka Jesuša s nowa křchizowacž chzylu — wěschćenje druheho psalma je so dopjelniło a so dopjelnja, njewěra njecha nicžo s historije nawuknyč a pschezo s nowa nadběhuje. A tola móže temu, kiž hadej hłowu rostępta, jeno njemóžuje do pjaty kałacž, ale pschindženju Božeho kralestwa njemóže

sadžewacž. Bóh podčiznje křowjej radže wšchu sku radu a wolu. A skónčnje ju kłama, so samyšklena mudrosć njepschecželow bywa hluposć a so jako skazenje pschecžiwu nim křowym wobrocži. Duž derje temu, kiž njekhodži po radže njepschecželow.

2. Jesuž dhrbjesche wumrjecž „sa lud“. Wyškotej radže Boža najwyschšcha rada pschikłoskuje, tola šchtož je pola tamnych ludařstwo, je pola Boha křwjata křutnosć. Jesuž, tón dołonjany wyschšchi měschnik, je to jehnjo, kiž je sa wujednazy wopor wuwolene. Woporna křlužba a wěschćenja stareho křluba na njeho pokřsujaja. Sa lud, sa žyly Israël dhrbjesche Jesuž wumrjecž, niz jenož sa tych wuczobnikow abo sa tych wukhowanych w Bělla, ale tež sa tych, kiž běchu wokalali „křchizuj jeho!“ sa Kajsaša a sa wyškotu radu. A někotry dhyri posdže, ale tola hišcže w prawym cžaku na křowju wutrobu a wróćži so, niz w sadwělowanju wot křchizy cžělajo, ale s roklamanej wutrobu psched křchizom we wěrije so pokřhilo. Sa lud, t. r. sa tebje a sa mnje wumrje Křhystuž, sa wšchitke šhubjene džěćži, so bychu lube Bože džěćži byli. Tón lud, sa kotryž Křhystuž woprawdže wumrjecž dhrbjesche, je žyly hrěschny křwět. A wujednanju hrěchow žylyho křwěta dhrbjesche Křhystuž wumrjecž, ale jenož cži budža woda-
wazeje hnady wěćži, kiž do njeho wěryja a so tak s Bohom wujednacž dadža. Tole džěćžatstwo Bože psches wěru widži hižom japoschtoł šcht. 52.: „So by wón te džěćži Bože, kiž roshonjene běchu, šhromadžil na jene.“ Wěra do křwě a prawdosće Křhystužoweje cžini naš džěćži

Bože a s jednoczi naš t jenej šwjatej wošadže, kotraž drje je rozprošchena we wschelafich ludach a jasyfch, we wschelafich wëruwufnacžach a kotraž je tola jene czëto a jedyn duch. Bóh pať snaje šwojich, pschetož wón snaje wëru w jich wutrobach.

„Šhto šo wam šda, šo wón njepščiúdzë na tón šwjaty čaš?“ tať prajchachu šo njepščërpilwje w Jerusaleme. Wón pať pschiúdzë po Božej radže na to wulke Pašah wscheho šwëta a wokolo jeho fšchiza šhromadža šo džëczi Bože. A kotřiz šu šhromadženi, prajchaju šo š nowa žëdžiwje: „Šhto šo wam šda? Šadž wón pschiúdzë?“ Šaj, wón pschiúdzë pschi wschej šlej radže na to pošlednje wulke Pašah, pschi kotřimž džëczi Bože š čërpjenjom tuteho čaša wuczahnu. W nowym Jerusaleme potom Šesuf džëczi Bože na wëczne hromadu powjedže.

Šamjen.

Jehnjo Bože.

O čziche jehnjo, Šesufšo!

Ty našy najlubšy Šbóžniko

Šsy šwët tať wulžy lubowať

A do šmjercže šo ša njón dať.

Šój, čzłowcže! hloj se želnošëžu:

Našy Šesuf wišy na fšchizu;

Wón ša wschëch šhudych hrëščnikow

Še do helškeje martry šchoť.

Wón ša nich hłowu pošhila;

Nječy jeho šbždy wokofcha —

Wšchal naš dla wón tať wobšëdny

A ruzy, nošy wupšchëstry!

F.

Psalm 91.

Mjes knihemi šwjateho pišma škuscha kniha psalmow šobu t najwážnišchim. Wona je wošebna paštwa ša čzłowšte dušche. Wšchë nabožne wobšëjnošëže a šačžuwanja we šwojej wschelafošëži dostawaju w psalmach wuras, a to š tajkej jednorošëžu a wërošëžu, š tajkej wurjadnošëžu a hšubošëžu, šajkuž ju hewaf w žanych modlitwach a šhërlušchach njenamafach. Šhtož wutroba w čzłowjeku, to je kniha psalmow w bibliji. Š temu mamy pschišpomnicž, šo šo psalmy ša wschë pady čzłowšteho žiwjenja hodža, a šo móže fšchëšëžijan jich wopšchijëcže jara derje na šebje šameho načžëcž. Šohnowanje tajkeho pschižpitwanja šwjatych psalmow je hižom něotra wërjaza dušcha našhoniť. Wošëbje pomnjëcža hódny je wšiw, kotřiz mëješche 91. psalm na ruškeho šhëžora Alexandra I. Wječžor pschëd šwojim wotjëšdom š Petersburga w lëcže 1812 poda jemu hrabina Tolstowa jene pišmo, kotřëž wón w myšli, šo je to nětajka proštwä, do dyšafa tyťny. Šakle we šwojim přënim nõžnym wobhydlenju je šašo š njeho wuczahny a we nim t šwojemu špobžiwanju 91. psalm namafa. Wón jón š radošëžu pschëčžita; šbšške wopšchijëcže teho šameho šmërowa jeho njemërneho ducha, a jeho wutroba jemu š čzicha rjetny: „O šo bychu tele šłowa na mnje škožene byťe!“ — Tola nětajke šadžëwanje da jemu na to šašo šapomnicž. Šhëtro dołho po tym jemu w Moskwoje ras šwajšf Šažhoweho pschëkožta šwjateho pišma š blida padny a šo pschi padnjenju wotewri. Wón jón šbëhny a ša wotewrjenej štronu pohladawšči tónšamy psalm namafa, kotřiz bë jeho něhdy tať pošhlniť. Tu špósna wón hšobš, šiz jeho wofafche, a rjetny tehdla: „Tu šym, šnježë, rëčž t šwojemu wotročžkej!“ Wón čžitašche, načžë čžitane šłowa na šo a namafa, šo šo šbžde šłowo

ša njeho hodži. Šadž do šwojeho pošlednjeho wudychnjenja nošchëšche wón wot teje šameje hodžiny šem špomnjëny psalm pschi šebi, nawufny jón š hłowy a špëwafche jón rano a wječžor pschi šwojej modlitwje. — Šwëtkä pruha jemu do dušche padže, wón šapocža nowe žiwjenje, čžitašche wot teho čžafša njepšchëštawajžy w Božim pišmje, špósnavafche šwoju šłabošëž, wofafche šo štajnje t Bohu a šhoni njebšësku pomoz. Wopšchijëcže tamneho, jemu podateho pišma, kotřëhož šo wón nikomu šbššnyčž njeda, namafachu šakle po jeho šmjercži, a bu tošame šobu do jeho šafchëža položene.

K. A. Fiedler.

Čëž wobras š wójuskeho čžafša.

Budnyšški šhronista Böhländ we šwojej šhronizy pišche, šo jedyn danški wšchť we Beronje wumrje, šiz bë w Budnyščinje šwoju mandžëlšku pschëš šmjercž šhubiť. Naš wječžor jeho šwërnny škužobnik na hłownu štraž do Budnyščina pschiúdzë a prošchëšche, šo by šmëť čžëto šwojeho šnješa, šaž bë wón to poručžit, šbšla jeho mandžëlškeje na tudomnym tuchorškim pohrjebnišchëžu t pošlednjemu mërej pschiwješëž.

Tónle podawť bëšche powab t ššëdowazemu špëwej:

Šój dom, šój dom!

Šwónëčť šnaju, šiz pschëprošcha t wotpocžintu,

Šdnyž wječžor šo bliži po drohowanju;

Šłobš šrótki je, šłowëžžy ma jenicžžy dwë,

A tola wón hšobšy tu pschëtrjëchja wschë:

Šlej, š hšubokim mërom a wofšchewjenjom

Šam napjëlntja dušchu hšobš: „Šój dom, šój dom!“

„Šój dom!“ š zušby, šëžëjate holicžo ty,

Wšchëj nušy a horju tu ššhowane šy.

„Šój dom!“ špřóžny šchëdžiwzo, tužny bë džëť,

Šëťk wot džëťka wotpocž' a t mëru šo lehť.

„Šój dom!“ wšohi wudowzo, njedlij šo tu,

Šlej, mandžëlška, štaršchëj a džëczi tam šu.

Do Wšobšëje něhdy wšchť wuczahnyť bë,

Šdžëž we šrawnej bitwje bu šranjëny šlë;

Duž rjetny wón mřëjo: „Ach, pohrjëbajëže

Šje pschi mojej mandžëlškej w Budnyščinje!“

A škužobnik pschi hšëšdom šybolënju

Tu jeho tež pschiñjëšť je t wotpocžintu.

Tať někotřy wřóčžit šo š zušobny je,

Šdžëž wjele šnadž doby, pať njenadeúdzë,

Šhtož wutrobu ššchëwi a rošwjëšela:

Wón domoj čžze, po lubnych žadanje ma;

A je ras tu nimo wscho še žiwjenjom,

Šwónëčť tuchorja šakšincži: „Šój dom, šój dom!“

K. A. Fiedler.

Čši lëta w Ruškej.

Šhstorika originalna powješëž š Napoleonowych wójnow.

Špišak M. A. Kral.

(10. poštracžowanje.)

Šofafkojo pschiwjedžëchu mje tamnu štronu rëti do jara hšubneho jafšwa, hšžëž bëchu wschelazy šłóštnizy jëcži, a to w njelubym njëjedže. Tola šofafkojo bëchu mje na wopacžne mëšto dowjedli, pschetož woni něhžë ša poš hodžiny šašo pschiúdzëchu a dowjedžëchu mje na druhe mëštno, hšžëž bëchu na 400 wójnišch jatych šhromadžënych, pošajkim tola žani šłóštnizy. Mjes nimi bëchu Šranžowšjo, Štalianarjo, Wëšfalojo a tež Šakšjo. Šffi-

zierojo a wojazy, wscho bě do hromady směšchane. Tola f nje-
wurzelnjenju wulka njeroda tež tu knježesche, dokelž dyrbjachu so
wschitke potrebnoscze w jenyum a tym samym salu činicž. Žadyn
čzerstwý powětr tu tež njebě, pschetož na 200 ležesche thorych.
A temu běšche zhyroba jara hubjena a njedošahaza. Skóncznye
skoro žane wutracze wjazy njebě, pschetož njerjad naš skoro sežra.
Duž buchhu w rězy wot deskow nětajke wobhrodženja stwarjene a
my šmėdžichmy so porjadu kupacž, ale jeno 20 muži na ras.
Wjazy tehodla niž, dokelž naš hewaf kofatojo njebychu došč wob-
težbowacž mohli. Pschetož dyš a dyš by najskerje tón abo
tamny čzetnyč spytał.

Mjes nami bě tež jedyn bubnar f Elsaša. Bě to rjany muž,
rěčesche franzowszy, němšzy a trochu jendželšzy a ruszy. Temu
bě so wójnske jastwo jara wostudžilo a wón pschezo na twochnje-
nje myšlesche. To bě czežke prijódkowacze, skóncznye pať so tola
radži a to na tajke waschnje. My kupachmy so junu we Wisle,
pschi čzimž wón šebi dobry wofomil wotpaše, šhrabny šwoje
hubjene draby, šwi je šebi wokoło hlomy, šfocži do wody, podnóri
so a pkuwasche na tamnu stronu rěki. Šeno hlowa bě trochu
f wody widžecž. My wschitzy wčzipni ša nim hladachmy, hacž
so wón napošledku we wjerbowych šetach šhubi. Šako pať so
kofatojo na čzetanza dohladachu, bě wón hižom ša jich kulki psche-
daloko. Duž jim tež dale ničžo wysche njewosta, hacž jeno ša
nim hladacž; čzim bóle pať jeho pokliwachu a „pošol“ na njeho
šelachu.

Šacžrunje so tutón podawł nam šnadny šdase, dha tola ša
naš wjetšchu krutosč pschinješe, a my so wjazy kupacž nješmė-
džachmy. Njerjad a thorosče na to šašo pschibjerachu. W koto-
łach bu nam jėdž prijódkstajena, ale šchtóž nětajke šudobje f čzer-
panju njemėjšche, tón jara malo došta. Wyschzy a nišzy nacžaho-
wachu so do kótkow, so bychu jeno dórtk dostali.

Šašo so někotre tydženje minychu, a f nami njesta so žane
pschemėnjenje, šhiba so bu thorosč dale a bóle hóršcha; a hlej, tu
pschińdže našy rjany Ferdinand šašo. Šak mjenowachmy priedy
špomnjeneho elšasteho bubnarja. Wón pať njepschińdže štorhany,
jako bě přecžtu šchol, ale w dospołnej uniformje ruskich trompej-
tarjow. Wón bě wot ruskeje wyschnoscze wotpóšłany, so by šebi
mjes jatym tajkich wubrał, kofsiž hudžbu rošmjachu a nětajki
instrument hracž móžachu, a bynje jeno bubon bili. Ša tajke
waschnje šebi wón wokoło 40 muži nahromadži, kotrymž so na
měšče wrota jastwa wocziniču. Čzi šami džechu f tak mjeno-
wanemu ruskó-nėmštemu wójšku, kotrež dyrbjesche pschecžimo
Napoleonej čzahnyč. Šajke je jich dalšche žiwjenje bylo, to je
mi njefnate wostalo.

Šež f nami šawostajentymy so nětko pschemėnjenje šta, pschetož
my so šašo do Ruskeje na pucž podachmy, šchtož nam nihdy do
hlomy nočzyšche. Ale šchto pomhasche wschitko wobaranje? my
šebi jeno žiwjenje psches to hóršche činjachmy. — Škofatojo naš
najprijódy hacž do města Bialostok dowjedžechu. My stejachmy
tam na torhoščežu a měščežanste žony pschinješechu nam šhlėb,
ale f rošdawanju tu žadyn čžaš njebě, duž našypachu nam wone
hromadki šhlėba na šemju. Šchtóž nětko jeno dórtk šhlėba
došahny, bě jara šbožowny. Wjetšchi džěl dyrbjesche hlódný
wostacž.

W pošdnej našymje pschińdžechmy hacž do města Grodno, hdžez
f druhemu rasej rěku Niemen pschecrocžich. Šež tu buchhu na tor-
hoščežu kotoły nastajane, w kotrychž so ša naš nětajka muta
warjesche, ale jėdž šašo hubjenje džesche, dokelž žanych kžizow, ani
nopašchlow njemėjachmy. Něšchto šhlėba a šucheje muški Rušojow
tež mjes naš rošdžėlichu, ale najšepšche bě to, so pola měščežanow
kwartiru dostachmy a tu dlėjšchi čžaš ležo wostachmy. Mój
šospodať bě žid, šaž tu to f wjetšcha wschitzy měščeženjo šu.

Šež móžachmy šebi dyš a dyš f džėkom něšchto kroschlow ša-
šlužicž, a tež wot Rušow dostachmy někotre šlēborne woješseje
mšdy. Škždy džėn na wječor pať dyrbjachmy psched komandanta,
so by naš wón pschehladał, hacž tola žadyn čzetnyč njeje. Tola
wokoło hód skóncznye na naš praschenje štajichu, hacž šnano
njechamy do ruskeje šlužby šastupicž a šobu do Němžow čzahnyč.
— Praschenje bě tak štajene, so šo wobaracž njemóžachmy, ale
dyrbjachmy škerje a šėpie do wscheho šwolicž, hejšo-li njechachmy
hišchče dlėje w Ruskej šajecži wostacž. Duž buchmy nětko dobri
ruszy wojazy. Ša pschińdžech f dragunarjam a dostach pschistoynu
nowu uniformu a dobry woješski pšaschecž wot šchėreho šuřna.
Dolho pať w garnisonach wostali nješšmy, ale čzehnjechmy so ša
wjetšchim ruskim wójškom jako šadne wójšto na štrony němškich
mješow. Šo bě tola nadžija, so naš šnano w němškim kraju
rošpušchčza, šaž bě nam šlubjene.

Šako so pať na jedyn ras šašo pocžachmy na šad ščahowacž,
bóle do Šólškeje nuts, dha mje tola pocža mjeršacž, so běch do
ruskeho wójška šastupik, pschetož tu šady tola moja domišna nje-
ležesche. Wysche teho mi pschypadže, so budu šnano tež dyrbjecž
šwoje žime dny ruskí wojať byčž, pschetož čzi šlužachu tehdom
f najmjenšchemu 25. lėt pošpochi. Duž mėjach jara hubjentý wu-
hlad do pschichoda. Šako so tehodla šašo nalėčžo bližesche, dha
ja wot wójška čzetnyč.

Šo někotrych dnjach pschińdžech šašo bjes šadžėwka f rězy
Bug, a bě tehdy runje jara wulka woda. Ša někotre šopejši mje
čzolmicžer pschewješy. Šle wošpředž rěki wón čzolm šastaji a šo
mje woprašča, hacž njecham pola njeho ša čzolmicžerja do šlužby
šastupicž? Šokelž žanych pjenes f dalšchemu pucžowanju wjazy
njemėjach a tež jara šjawnje prošpčž njeshmėdžich, dha do tajkeje
šlužby šastupich. Myšlach, so budu šebi tudy tola někotre ruble
wulutowacž a šo potom čzim šferscho domoj podacž móž.

Nėtko tójšchto čžaša ludži psches rěku Bug pschewožowach.
Šež drugeho džėka so tu na došč namata, dokelž běchu wotrocžzy
f wjetšcha pola wójška. Škóncznye pschińdže wješny pan še mni a
naja šebi mje ša šwojeho pohoncža, dokelž bě jeho přjedawšchi
tež pola wojaťow. Duž nětko najbóle na roli džėlach abo wožach
wjeshneho pana f šušodam na wophtanje. Šle jako junu přje-
dawšchi pohoncž domoj pschińdže, dha šo mój šnjescž njemóžach-
moj, a duž so ja f nowa wo druhu šlužbu štarach, a ju tež
skóncznye w tej šamej wšy dostach; běch so pschistajil ša šwinja-
žeho paštyrja. Šak daloko bě f kralowškim šakškim wojaťom
pschischł!

(Pschichodnje škónczenje.)

Či kšhize.

Šowjedacžto po podawku še Ššerbow.

(4. poštracžowanje.)

Pschipołdnju bě džė Šerta Šanej přajicž dala, so by do
wjeczerje f nim pschischł. Šhwatajzy tehodla jėšdžesche, so by
čzim předy hotowy byl, a předy hacž so škónzo thomasche, bě
hižom doworał. Wčzipny, šchto našoni, poda šo tak rucze hacž
bě šonjom wupšchahnył a jimaj šypnył, f Wjeńšezom. Šdyž do
dwora šupi, nadeńdže Šertu hnydom, šotraž radoštna jemu ruku
podawajo džesche: „Šudž wješeky, nětko pschińdže namaj skoro še
šhije. Šnjejšto dyrbi šašo 48 wojaťow dacž a duž šym wuja
prošyła, so by jeho tež šobu wšaf a wón je mi to šlubil.
Ššrjedu rano jich hižom pošwedže.“

„Šo tola wėrno njeje, wšchaf hišchče ničtó ničžo pošwedaf
njeje.“

„Šawėšče! wuj jeno tehodla ničžo njepřaji, so njebychu
wschitzy pschischli a jeho prošyli, so by jich njewubrał. Šutšje

póndže te knjeistwu a pschinješe šebi wschittkich napřbaných, kotřiž dyrbyja wojazy byč. Ale Bože dla, njepowješ to nikomu."

"Ach t čzemu bych powjedał, njeměj žaneho stracha."

Hdyž do jstwy pschińdže, nadeńdže tam tola šašo Surja, kiž s Wjeńkoweje powjedasche, nětko pať šo wotmjelkny. Tať rucze hačž San šwojeho pschecziwnika wuhlada, dopomni šo hnydom na wčerawšchu šchimbdu; ale spominajo na to, šchtož bě Šerta powjedžika, pošmėwowašche šo jeno škóstinje, kaž by prajicž chžyl: Ty šy se mnu dohrať, prawje sa tebe, šo budžesč wojak! Tať dołho hačž bě Wjeńkowa wo jstwy, Surij ani njepřkny, hdyž pať bě wotešča, rjekny: „Nó, kať je šmóřistwo wotešča? Wěšče prawje wješele, šo ani móřchnicža dořahala njeje, kaž Wicžasěz wotročł powjedasche.“

"A tón mohł prajicž, šo nješšym pjenjes měł?"

"Njemyl nje jeno, s pytanjom Šerty šy leštnje s pašli wulěšč chžyl, šo njeby prajicž trebał, šo šu pjenjesy wušče. To jeno tať mješ namaj praju, hačž runje drusy tež na to tulaja; dokeľž je Šerta pošdžišcho šaš tebe pytała a potom s někim druhim domoj šchła."

Pschi tajkim šchecziplanju a kaťanju bě San dołho došč měřny; wschaf myšlesche pschi šebi: čžafaj, čžafaj, pacholko, twojeho klubuczińjenja budže škoro šonz, hdyž čže wojazy dostanu; hdyž pať tamny wo wčerawšchim domhicžu šapocža, bě šo s Šanowej pošlojnosčju štało a wón praji:

"Hdy by nje pschi wschēm mylicž a šlepicež njechať, ja dawno twoje nješnicžomne kuski šnaju — ty šy wčžera s nowa škoby na mnje wuschafł a wěšče šam druhim narčžal, šo šu pjenjesy wschē byle. Tebe džě ženje hańba była njeje, kžě a kleski rošnoschowacž."

Tajke wobwinjenje bě ša tajěřšeho Surja tola nješnješomne, hačž runje šwoju hrubosč we Wjeńkež domje po móžnosčji šhowasche, njebě šonz nad šobu s knjesom, ale pušchczi na Šana wschē šloby. Tež tón njewosta jemu ničžo dołžny; dužž bě mješ nimaj šwada hotowa. Mješ tym šo šo tať wurčžowaschtať, pschińdže Wjeńk domoj. Tať rucze hačž jeho Surij pytny, by radny hadriju pschestať a njewěřesche šebi wjazy wumjetowacž, přěšesche jeno, čžehož bu winjenty. Šan pať piťasche jemu čžim šhroblišcho do woczow, myšlo, njech Wjeńk šhoni, kajki šy pachol, potom nješmėje čže wěšče wjazy radny. Ale s tym bě nimo kulik. Š woprědka njekeďžbowasche Wjeńk na jeho rěče, potom džesche hněwny: „Čžič šonz s twojeje haru, hewaf šu tamle durje. Mašch-li s nim něšchto wucžinjecž, to šebi wucžič druhdže a wostaj naš na pošoj!"

Šan bě s tymi škłowami kaž pošluscheny, pomaklu haťle šapschijowasche, šchtož bě Wjeńk prajil, a rudžesche a mješasche šo žalostnje, šo je Wjeńk napschecžo njemu kaž napschecžo někajkemu hólžej wustupil, mješ tym šo je jemu Surjowu škomyšlunosč poškasacž chžyl. — Poštanywschi rjekny: „Ša du, ale wy hižom šhonicže, kajki Surij je, hdyž šmějecže jeho na šchiji!"

Na to wotmolwi Wjeńk: „Moje dla, njetrjebamy ani twojich wopřtom, ani twojeho powucženja."

Hdyž bě tón wotešchol, njewěřesche šebi Surij ničžo prajicž, dokeľž šo bojesche, šo je šwoju pschijasnosč pošla Wjeńka šhubil, hdyž je pschecziwnik tajke wěžki powjedať; šedžesche tam, kaž by šebi hubu wopariť. Potom haťle, hdyž bě šo jeho Wjeńk wopraschtať: „Kať štaj s Šanom do šwady pschischkoj, hdyž jemu ty wschudžom s pučža džesč", wotmolwi Surij:

"Wschaf wěšče, šo wón jara na mnje džerži; dženk chžych s nim trochu pošortowacž, šo bych jemu pošasať, šo jeho nješpschecžel nješšym. Ale tu trjechich, kaž bych čžmjeľam do hněšda šwustaf. — Dženk bych waš radny wo něšchto prošyl, čžecže-li tať dobry byč a pomhačž."

"Čžehodla niz, je-li móžno!"

"To wschaf njeje ničžo čžezke, jeno dobre šklowo trebacže ša mnje šapokozicž. Ša šym mjelčžazej wěžy šhoniť, šo dyrbi knjeistwo šašo ščičcho wojakow dacž; wěšče wuda tež mje rchtať. Duž mohli to ša mnje wucžinicž, wēm, šo wam rchtať to t woli ščžini."

"To drje móžu špytačž, pošdu tam hišchče dženkša, šo by rchtať přjedy nikomu druhemu nješšubil."

Pschińdže šřjeda a we Š. bě wulka šrudoba a žalosčjenje, wóškomjo dyrbjachu do wojakow a mješ nimi tež Surij a Šan. Wschitzy nowacžkojo běchu štruchli, pschetož žadny njewjedžesche. hačž hdy wjazy šwojich lubych a domišnu wuhlada abo hačž jemu wóžna w zusbje row pschihotuje; jeno na Šurjowym woblicžu pošhrawasche žadławy šmėch. Wón džě wjedžesche, šo do wojakow njetrjeba, šo je šwojeho pschecziwnika wotbyť a nětko Šertu wěšče dostanje. Duž rěčesche na pučžu šwojim towařšam: "Ach, hólzy, njebudžecže hłupi a njerudžecže šo njetrjebawšchi, ščžda kulka njetrjechi, a ja šebi myšlu, šo ša mnje hišchče žana lata njeje; hola, šaspėwajmy šebi radšcho něšchto!"

Hdyž běchu w Budyščinje do wušbėhowanškeje štwy pschischli, rošžohnowachu šo našchi hólzy, dokeľž ničto s nich njewjedžesche, hdyž pschińdže; tež Šan poša Šurjej ruku a džesche: „Ničžo ša ško! Mješ je mješ namaj wschitko přjedawšche šabyte. Wóh wě, kať dołho budžemoj hišchče žiwaj a hačž šo hdy wjazy wogladamoj!"

(Pschichodnje dale.)

Rospominanju.

Mačž jeno čžuje w wutrobje,
Šchto šbožownosč a lubosč je.

* * *

To, luby bratřje, čžesčiče čže,
Hdyž dokonjesh, šchtož móžno je.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Šandženu njedželu mějesche šo šetusche přenje šerbške šemšchenje w šchžičnej žřkwi w Dražžanach. Knjes šarac Domaschka s Budestez mějesche špowjednu wucžbu a knjes šarac Šencž s Wjelecžina šerbške předomanje.

— 23. haprleje, jako na wopomnješkim dnju naroda našeho šakšeho krala Alberta, budže šo šašo daň šerbškeho krala Albertoweho šonda rošdželicž. Daň dostawaju wudowy šahe šemřjetny šerbškich wučžerjow, a njemóža tajke wudowy do praschenja pschicž, kotřichž mandželszy šu we wučžerškej škužbje štejeli, přjedy hačž šu šo na wotpočžinť pošali. Wudowy, kotřez do praschenja pschicžu, maja šwoje proštwy w bližšich tydženjach pschėdžyde wubjerka ša krala Albertowy šond: knjesej šararšej Šólčžej w šalezach, pschėdpožicž.

"Pomhaj Wóh" njeje jenož pošla knjesow duchownych, ale je tež we wschēch pschėdawarňjach „Šerb. Nowin" na wšach a w Budyščinje dostacž. Na šchtwóřčlěta plačži wón 40 pj., jenotliwe čžišla šo ša 4 pj. pschėdawaju.

Šamolwity redaktor: J. Gólč. Ššoburedaktor: K. A. Fiedleř.

Čžišchčžer a nakladnik: M. Šmoleř.